

[Inge Krogh]

Der blev frigivet en del internerede omkring 1. maj, men på grund af demonstrationer er der nu formentlig interneret flere, end der er blevet frigjort. Der er stadig inskrænkninger i tilladelserne til at rejse, der er også specielt uro blandt ungdommen, og det er jo glædeligt, at de åbenbart ikke er blevet påvirket af den opdragelse, de har fået i skolerne. Det kommunistiske parti synes at være svagt i Polen; man må håbe, at det kan bevirke, at regeringen søger kontakt med Solidaritet og den katolske kirke.

I Afghanistan er Sovjetunionens greb fortsat meget hårdt og bevirker, at der er et uhørt stort antal flygtninge i nabolandene. Det er, som udenrigsministeren siger, vigtigt, at man fastholder opmærksomheden på det uacceptable og forkastelige i denne besættelse.

I øjeblikket er spørgsmålet om Falklandsøerne meget påtrængende. Det er en konflikt, som vel nok vil få vidtgående betydning. USA har valgt side og støtter Storbritannien, men USA er også med i OAS. I Sydamerika har USA tidligere støttet sig til Argentina, men Sovjetunionen vil jo nok udnytte situationen. Der er også bl.a. fra Sydamerika kommet forslag om at udelukke USA fra OAS og at flytte hovedsædet for OAS fra New York til Costa Rica.

Der sendes oplysninger fra Sovjetunionen til Argentina. USAs stilling i Sydamerika forværes yderligere, da der har været leveret våben til briterne, som selvfølgelig har forsyningsvanskeligheder så langt fra deres land. Samtidig forlyder det, at Sovjetunionen har tilbudt Argentina våben. USA vil meget gerne have optaget forhandlinger i Sikkerhedsrådet og opfordrer briterne til at vise storsind og lade FN-tropperne besætte Falklandsøerne.

Krisen synes at blive meget vidtrækkende, idet den kan betyde, at Sydamerika i høj grad isolerer sig fra EF-landene. Der må fortsat opfordres til forhandlinger i FN-regie, altså ud fra sikkerhedsrådsresolution 502.

Angående vor u-landspolitik er der grund til at fremhæve, at regeringen er indstillet på at bevare stigningstakten på de 0,03 pct. af bruttonationalproduktet, således at Danmark i 1991 kan nå op på 1 pct. af bruttonationalproduktet.

Kristeligt folkeparti må opfordre regeringen til at udbygge samarbejdet med en række

private institutioner i u-landene og specielt udbygge samarbejdet med missionsselskaberne.

Som udenrigsministeren udtaler, er der i den tredje verden en betydelig mistro over for Vesten nogle steder. Det gælder dog glædeligvis ikke Danmark. Jeg havde forleden en samtale med Sudans ambassadør, der udtalte glæde over de danske investeringer, men samtidig udtalte, at USA er tilbøjelig til at tage hensyn til landets ledere, ikke til befolkningen som helhed, og det er måske det, der kan være med til at skabe nogen usikkerhed.

Vi ser med tilfredshed, at udenrigsministeren vil arbejde på en global forhandlingsrunde om råvarer, energi, handel og udvikling.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Atter en gang har jeg grund til at sige tak for de indlæg, der er kommet fra partierne, og som bekræfter det, der var slutningen af mit første oplæg, nemlig konstateringen af det brede flertal bag dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik. Derfor har jeg ikke så forfærdelig mange bemærkninger at gøre.

Hr. Ninn-Hansen har stillet mig et enkelt mere direkte spørgsmål, som jeg vil besvare ved at sige, at der, hvis man sammenligner partiprogrammer, er en klar forskel i udenrigspolitikken mellem SF og socialdemokratiet. Det drejer sig om medlemskabet af NATO, og det drejer sig om EF-politikken, og det er noget, vi accepterer og respekterer. Jeg vil i øvrigt henvise til de bemærkninger, som hr. Pelle Voigt gjorde, idet hr. Pelle Voigt bl.a. henviste til perioden 1971-73, hvor jeg selv var forsvarsminister, og hvor det med udenrigspolitikken og sikkerhedspolitikken jo ikke var noget problem.

Hr. Christophersen vil jeg takke for en meget god analyse, og jeg vil til hr. Pelle Voigt sige, at spansk medlemskab af NATO og dette, at det spanske socialistparti, PSOE, har deres holdning, jo ikke direkte har noget at gøre med det danske socialdemokrati. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, for at der ikke skal være misforståelser, at praktisk taget alle socialdemokratier og socialistpartier ved ratificeringen i de enkelte lande har stemt for spansk optagelse i NATO. Det gælder også Portugal og Grækenland.

Så vil jeg endelig også til hr. Pelle Voigt sige, at jeg egentlig var glad, fordi han henvi-